

IV

(Влиза Хино Каломановъ).

Каломановъ (се спуща, хваща му ржцетъ) Небивалъ успѣхъ, братъ! Бѣхъ при нѣколко будки. На всѣкжде се трупатъ предъ портрета и четатъ: единъ художникъ, който зове модели! . . . Четатъ, гледатъ портрета ти и се възхищаватъ. Всички говорятъ за тебъ. Наминахъ въ Арда да чуя какво се шушука между събратята. Тамъ двама журналисти регистрираха отзивитъ си за апела ти.

Самокосовъ. И сигурно сж ме нажулили . . .

Каломановъ. Напротивъ!

Самокосовъ. Само ти единъ би ме похвалилъ, тъй че до като не прочета азъ самъ. .

Каломановъ. Азъ ти казвамъ: наистина гениална мисълъ! А бе какъ ти хрумна тая идея! Особено се харесва на женския свѣтъ, дето казвашъ, че диришъ модели и ги зовешъ... Не, не . . . това е гениално! . . . Поздравлявамъ те! . . . И пакъ се чудя какъ ти дойде на умъ! . . .

Самокосовъ. Бедата учи човѣка, братъ. Следъ като разбразъ, че по пжтя на скромността може само да се гладува — магнахъ ржка и поемамъ пжтя на шума и суетата.

Каломановъ. Не, това не е суета! Най-сетне ти трѣбва да се наложишъ. Плюй на тоя остарѣлъ моралъ. И азъ мисля да те последвамъ.

Самокосовъ. Нищо противъ нѣмамъ.